

Čís. 16358.

Podle exekučního titulu o nároku na oddělené uspokojení, vzniklého před vyhlášením konkursu na jmění povinného, lze vésti exekuci proti správci konkursní podstaty v jeho vlastnosti konkursního správce, avšak jen na jmění, k němuž přísluší vymáhajícímu věřiteli nárok na oddělené uspokojení.

K vymožení nároku na oddělené uspokojení z nemovitosti lze vésti exekuci též na její plody vnučenou správou nemovitosti.

(Rozh. ze dne 6. října 1937, R I 1045/37.)

Srov. rozh. č. 13747 Sb. n. s.

Vymáhající věřitelka, Spořitelna města K., navrhla, aby jí byla proti povinnému Dr. Karlu M. K., advokátu v K., jako správci konkursní podstaty Vojtěcha L. a Marie L., podle vykonatelného rozsudku okresního soudu v K. ze dne 27. dubna 1935, č. j. C 166/35—7, a usnesení krajského soudu v K. H. o prohlášení konkursu z 5. dubna 1937, K 5/37, povolena k vymožení vykonatelné pohledávky 57.234.80 Kč s přísl., — a to jako pohledávky vzniklé na 5 $\frac{3}{4}$ % úrocích se 6 $\frac{1}{4}$ % úroky z prodlení ze zbytkové jistiny pohledávky vymáhající věřitelky 497.693 Kč 80 h z původní pohledávky 500.000 Kč s přísl., knihovně zajištěné podle dlužního úpisu ze 6. března 1929 ve vložce č. 246 poz. knihy kat. území St. K. jako vkladbě hlavní a ve vložkách 86, 172, 173, 466, 574 a 651 poz. knihy kat. území N. V., dále na ideální spoluvlastnické polovině Vojtěcha L., ve vložkách č. 214 a 234 poz. knihy kat. území H., jako vkladbách vedlejších, — exekuce vnučenou správou domu č. p. 46 v St. K. a dalších nemovitostí, připsaných v uvedených vložkách Vojtěchu L., a to přístupem k vnučené správě, zavedené již pod zn. sp. 658/35. Soud první stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud na rekurs konkursního správce, který si mimo to stěžoval i do exekučních útrat, zamítl exekuční návrh. Důvody: Podle obsahu exekučního návrhu jest povinným Vojtěch L. Exekuce mohla být tudíž, nepřešel-li závazek k placení na třetí osobu podle § 9 ex. ř., vedena jen proti Vojtěchu L. Přesto jest exekuce vedena proti Dr. Karlu M. K. jako konkursnímu správci. Na něho však, jako na správce konkursní podstaty, povinnost k placení, kterou měl Vojtěch L., nepřešla prohlášením konkursu (viz rozh. č. 13747 Sb. n. s.). Že by se konkursní správce stal z jiného důvodu dlužníkem, vymáhající věřitelka netvrdila (§ 54 ex. ř.). Neměla tudíž být již proto povolena exekuce proti stěžovateli. I když se však ani nepřihlíží k tomu, co právě řečeno, neměla být exekuce povolena z důvodu § 11 konk. ř. Vymáhající věřitelka sice tvrdí, že uplatňuje jen své oddělné právo. Za pohledávku však ručí jen nemovitost s příslušenstvím a jen k nim přísluší věřiteli oddělné právo, které může být podle § 12 konk. ř. realizováno. Vnučenou správou se však nerealisuje oddělné právo, nýbrž se zachycují jen užitky a důchody (§ 97 ex. ř.), které nejsou příslušenstvím nemovitosti, náleží tudíž do konkursní

podstaty, nemůže býti za konkursu vedena exekuce vůbec, tudíž ani ne exekuce přístupem k vnučené správě, která je tu již zahájena vymáhajícím věřitelem, neboť není dovoleno povolití jakoukoliv exekuci. Bylo proto rekursu vyhověno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice až na jeho výrok o útratách exekučního návrhu, jehož přezkum vyhradil dalšímu rozhodnutí rekursního soudu.

D ů v o d y:

Z návrhu na povolení exekuce je zřejmé, že nejde o exekuci proti Dr. Karlu M. K. osobně a na jeho jmění, nýbrž proti úpadci Vojtěchu L., a proto se nehodí na souzený případ ustanovení § 9 ex. ř. Zbývá jen formální otázka, jak má býti podle § 54 č. 1 ex. ř. označena osoba, proti které má býti vedena exekuce. Jde o vymožení nároku na oddělené uspokojení. Ustanovuje-li § 7, odst. 2, konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n., že sporu o nároky na oddělené uspokojení mohou býti zahájeny a může v nich býti pokračováno také po prohlášení konkursu, vždy však jen proti správci konkursní podstaty, plyne z toho, že podle exekučního titulu o nároku na oddělené uspokojení, vzniklého před vyhlášením konkursu na jmění dlužníka, lze vésti exekuci rovněž proti správci konkursní podstaty v jeho vlastnosti konkursního správce. Nepřípadně se dovolává rekursní soud rozhodnutí č. 13747 Sb. n. s., neboť tam nebyla řešena zásadně otázka, jak jest v takovémto případě označiti osobu, proti níž se má vésti exekuce, nýbrž bylo tam pouze vysloveno, že nevádí povolení exekuce, byl-li exekuční návrh řízen nikoliv proti správci konkursní podstaty, nýbrž proti povinnému. Ani s věcného hlediska není exekuce nepřípustná. Vymáhající věřitelka uvedla v návrhu, že na nemovitostech, jejichž užitky mají býti zasaženy vnučenou správou, je knihovně zajištěno zástavní právo pro vymáhanou pohledávku podle dlužního úpisu ze dne 6. března 1929 a že podle rozsudku okresního soudu v K. ze dne 27. dubna 1935, č. j. C 166/35—7, měli povinní zaplatiti onu pohledávku s příslušenstvím pod exekucí na ony nemovitosti. Tím dolíčila předpoklady práva na oddělené uspokojení z oněch nemovitostí i předpoklady pro povolení exekuce (§ 12 konk. ř. a § 54 ex. ř.). Poněvadž podle § 12 konk. ř. nejsou prohlášením konkursu dotčena práva na oddělené uspokojení, lze je vykonati právě tak, jako mimo konkurs, a je proto možná exekuce vnučenou správou na jmění zatížené odděleným právem na uspokojení. Mylný jest názor rekursního soudu, že se oddělné právo nevztahuje na užitky a důchody nemovitosti, stížené oddělným právem, poněvadž prý nejsou příslušenstvím nemovitostí, nýbrž náleží do konkursní podstaty a jsou prý z exekuce podle § 11 konk. ř. vyloučeny. Neboť vznikem zástavního práva na nemovitosti vznikl s hmotněprávního hlediska nárok na oddělené uspokojení pohledávky ze zástavy, a to z celé její podstaty, a tudíž i z jejích plodů (§ 457 obč. zák.). Které z plodů nemovitostí jsou s hlediska exekučního řádu zasaženy vnučenou správou, uvádí ustanovení § 119, odst. 2, ex. ř., a není proto zapotřebí uvést v exekučním návrhu, které

výtěžky zamýšlí zasáhnouti vymáhající věřitelka vnucenou správou. Otázka, které výtěžky spadají do podstaty vnucené správy, jest otázkou rozsahu a vedení vnucené správy a lze ji řešiti až v pravoplatně zahájeném exekučním řízení a v řízení rozvrhovém, jak je patrné z §§ 114 až 129 ex. ř., nikoliv již při rozhodování o návrhu na povolení vnucené správy. Rovněž není překážkou povolení exekuce vnucenou správou, že část vymáhaných úroků starších tří let není prý již kryta jistotou pro vedlejší závazky, poněvadž prý jest jistota vyčerpána starší úrokovou pohledávkou, neboť tu jde o otázku, která patří až do rozvrhového řízení (§ 128, odst. 4 a 216, odst. 2, ex. ř.). Není tedy překážky proti povolení vnucené správy na nemovitosti Vojtěcha L., a bylo proto vyhověno důvodnému dovolacímu rekursu ve věci hlavní. Vyřízení rekursu Dr. Karla M. K. do výroku o útratách exekučního návrhu 804 Kč 90 h bylo vyhrazeno rekursnímu soudu, poněvadž ten, vycházeje z jiného právního názoru, nerozhodl o rekursu v té příčině.

Čís. 16359.

Pozbylo-li odbytné, složené před válkou nemanželským otcem, pro změnu hospodářských poměrů svého účelu, takže již nemohlo stačiti k úhradě nákladů na výchovu a výživu, nevylučuje složení odbytného, aby se ten, kdo opatroval výživu a výchovu dítěte, domáhal na otci náhrady (§ 1042 obč. zák.), když částka odbytného nebyla vyčerpána, nýbrž vydána po nabytí zletilosti nemanželskému dítěti.

Pro nárok třetí osoby na náhradu, jsou-li tu jinak její předpoklady (§ 1042 obč. zák.), nerozhoduje, že zákonný zástupce nezletilcův nezakročil proti nemanželskému otci o placení výživného.

(Rozh. ze dne 6. října 1937, Rv I 363/36.)

Srov. rozh. č. 4213, 5988, 6603, 15027 Sb. n. s.

Žalovaný nemanželský otec Jarmily B. uzavřel v roce 1911 smír, poručenským soudem schválený, podle něhož složil jednou provždy pro tehdy nezletilou Jarmilu B. 1.500 K. Tvrdě, že se s nemanželskou matkou Marií B. oženil a poskytoval její nemanželské dceři Jarmile B. až do jejich 18 let výživu, ač podle zákona byl k tomu zavázán žalovaný, domáhá se žalobce na žalovaném žalobou, podanou v roce 1935, zaplacení 25.550 Kč s příslušenstvím z důvodu náhrady nákladů (§ 1042 obč. zák.). N i ž š í s o u d y zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d uložil soudu první stolice, aby o věci dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Námítka promlčení není odůvodněna, neboť jde o náhradní nárok na vynaloženou výživu (§ 1042 obč. zák.), a takový nárok se nepromlčuje ve třech letech, nýbrž ve všeobecné třicetileté promlčecí lhůtě (srov.